

Τοποθέτηση της συλλογικότητας για τον κοινωνικό αναρχισμό «Μαύρο & Κόκκινο» (Θεσσαλονίκη) στην ανοιχτή διαδικασία της 5ης Συνδιάσκεψης της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης | Ομοσπονδία συλλογικοτήτων (Αθήνα, 4-5 Ιούλη 2020)

Καλησπέρα σύντροφοι και συντρόφισσες,

η τοποθέτηση που έχουμε ετοιμάσει επιχειρεί μια ανάγνωση της πολιτικής συγκυρίας, αντλώντας από τις προηγούμενες τοποθετήσεις μας στα συλλογικά όργανα της ΑΠΟ και αναπτύσσοντας στο μέτρο του δυνατού μια κατεύθυνση για το επόμενο διάστημα. Ένα πρώτο σημείο, στο οποίο θέλουμε να σταθούμε, εκκινεί από τις δύο προηγούμενες διαδικασίες, αφενός της 4ης Συνδιάσκεψης (Ιούνιος 2019) και κατόπιν του 4ου Συνεδρίου (Δεκέμβρης 2019). Θεωρούμε ότι οι εκτιμήσεις που είχαμε καταθέσει προεκλογικά και αφορούσαν στη διαμόρφωση του κεντρικού πολιτικού σκηνικού επαληθεύτηκαν σε μεγάλο βαθμό. Προέκυψε όντως μια νέα κυβερνητική σύνθεση, τις προθέσεις της οποίας για όξυνση της ταξικής εκμετάλλευσης από κοινού με την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής είχαμε προβλέψει αρκετά έγκαιρα, ώστε να κατορθώσουμε να εκπονήσουμε με αρκετή ευστοχία ένα σχέδιο αντίστασης, το οποίο βασίζονταν στην ενότητα στη δράση με σκοπό την επίτευξη ενός κοινού μετώπου των αγωνιζόμενων. Έκφραση αυτού του σχεδιασμού αποτέλεσαν τα καλέσματα σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη τον Αύγουστο του 2019 για τη συγκρότηση κοινών μετώπων υπεράσπισης των καταλήψεων, οι οποίες κρίναμε ότι θα αποτελούσαν έναν από τους πρώτους στόχους της νέας ηγεσίας, η οποία εμφανιζόταν αποχαλινωμένη καθότι αντλούσε από τα «κεκτημένα» που δημιούργησε η προηγούμενη, ενώ κατέθεσε ως προγραμματικό στόχο την αναβάθμιση τους εντός ενός πλαισίου ιδεολογικής ηγεμονίας της Δεξιάς. Απολογίζουμε θετικά την συγκρότηση της συνέλευσης του 'NO PASARAN' στην Αθήνα, η οποία αποτέλεσε το βασικό όχημα μέσα από το οποίο κλήθηκε ο κόσμος του αναρχικού αγώνα να θέσει αναχώματα στον κρατικό αυταρχισμό. Στη Θεσσαλονίκη δυστυχώς δεν κατέστη δυνατή η έγκαιρη συγκρότηση ανάλογου κοινού μετώπου, παρά μόνο η εκ των πραγμάτων συγκρότηση μιας κοινής διαδικασίας τον Δεκέμβρη και μόνο κατόπιν της δημοσίευσης του τελεσίγραφου Χρυσοχοϊδή.

Το πρώτο κύμα της επίθεσης όντως εκφράστηκε τον χειμώνα μέσω του τελεσίγραφου. Αν και στόχος της κατασταλτικής πολιτικής ήταν να ξεπεράσει κατά πολύ τον επικοινωνιακό χαρακτήρα της κίνησης, η άθλια επιχειρησιακή και πολιτική διαχείριση από πλευράς Υπουργείου Πολίτη και η σθεναρή στάση και συσπείρωση των συντρόφων σε ολόκληρη την επικράτεια σχετικά γρήγορα κατόρθωσαν να εξαντλήσουν τη δυναμική αυτής της απειλής. Φάνηκε ότι επρόκειτο για μια επίθεση με παλιά χαρακτηριστικά η οποία απλά εντάχθηκε σε μια νέα φόρμα. Το κίνημα είχε διαθέσιμα εργαλεία αντιμετώπισης της κατασταλτικής απειλής. Ωστόσο θεωρούμε ότι αυτή δεν έχει εξαντληθεί στο σύνολό της. Αντιθέτως, κρίνουμε ότι υπάρχει κίνδυνος να εκδηλωθούν χτυπήματα όχι πια στο κέντρο της δημοσιογραφικής επικαιρότητας, αλλά στο περιθώριο άλλης συγκυρίας.

Εκτιμούμε ότι η νέα επίθεση μέσω του νομοσχεδίου περιστολής των διαδηλώσεων φέρει άλλα ποιοτικά χαρακτηριστικά καθότι αναδεικνύει, πέρα όλων των άλλων, τη θέληση της κυβέρνησης να μετατρέψει ότι αντιλαμβάνεται ως πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία, σε απόπειρα συνολικής αλλαγής του μεταπολιτευτικού παραδείγματος. Αυτή η κίνηση έρχεται ως επιστέγασμα μιας εκτεταμένης νομοθετικής καταιγίδας, η οποία υπακούει στην ίδια πολιτική στόχευση. Πιστεύουμε ότι δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι κατά τη διάρκεια έξαρσης της πανδημίας και της επακόλουθης καραντίνας προετοιμάστηκαν και ψηφίστηκαν δύο βασικά νομοθετήματα τα οποία προέβλεπαν αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις στην παιδεία και το περιβάλλον, δύο τομείς οι οποίοι διαχρονικά αποτέλεσαν τα μεγαλύτερα αγκάθια για τη νεοφιλελεύθερη προοπτική μεταπολιτευτικά.

Κατά τη διάρκεια των εργασιών του 4ου Συνεδρίου της ΑΠΟ τον χειμώνα του 2019, αν και μπήκαν τα χαρακτηριστικά και κυρίως η πολιτική κατεύθυνση της οργάνωσης, όπως αυτή περιγράφηκε μέσα από τη διαδικασία σταδιακού περάσματος από την «ενότητα στη δράση» στην «ενότητα στη βάση», δυστυχώς λόγω της πανδημίας και του συνεπαγόμενου εγκλεισμού εξαιτίας της δεν κατορθώσαμε την περίοδο που ακολούθησε την διαδικασία να αναπτύξουμε τα οργανωτικά ζητήματα, κυριότερο εκ των οποίων αποτελούσε η εντονότερη εμπλοκή σε μέτωπα αγώνα και η αναβάθμιση της μέριμνας για τον συντονισμό τους σε όσο το δυνατόν πιο κεντρικό επίπεδο. Ωστόσο η περίοδος της καραντίνας αποτέλεσε μια ιδιαίτερη συγκυρία που μπορεί να καθυστέρησε το πρόγραμμα δράσης μας, όμως από την άλλη έδειξε ότι σε πρωτόγνωρες και έκτακτες συνθήκες οι ομάδες και η οργάνωση στο σύνολό της κατόρθωσε όχι μόνο να συνεχίσουν τις πολιτικές διαδικασίες, αλλά να αναλάβουν και μια σειρά από αρκετά σημαντικές πρωτοβουλίες κίνησης.

Δύο βασικά σημεία που θέλουμε να τοποθετήσουμε στην τοποθέτησή μας αντλούν από την κεντρική πολιτική σκηνή και την ερμηνεία της συγκυρίας. Παρατηρούμε ότι σταθερά και αναπόδραστα βαθαίνει στο πλαίσιο του ολοκληρωτικού τρόπου καπιταλιστικής διαχείρισης η διαλεκτική σχέση του ρεφορμισμού με την παραδοσιακή δεξιά. Υπογραμμίζουμε εδώ την ουσιώδη ταύτισή τους σε όλα τα κεντρικά/στρατηγικά ζητήματα που αφορούν στις επιλογές του ελληνικού κεφαλαίου. (αντιμεταναστευτική πολεμική πολιτική εναντίον των προσφύγων, ελληνοτουρκικά, εθνικά ζητήματα κ.ά) Είναι διαυγής για εμάς η λειτουργία της προηγούμενης «αριστερής διακυβέρνησης» ως καύσιμο στη μηχανή της κοινωνικής και ταξικής αποσάθρωσης που προωθεί με αμείωτη ένταση η τωρινή κυβέρνηση, ενώ η «αντίθεση» μεταξύ τους εξαντλείται σε ό,τι μπορεί ακόμη να θεωρηθεί ως ακροδεξιά παρέκκλιση και πρόσκληση (κλειστά κέντρα «φιλοξενίας» σε απομονωμένα νησιά για τους πρόσφυγες, νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις κ.λπ). Επιχειρείται πάνω σε αυτό το λιγοστό έδαφος των επιμέρους διαφορών να ανασυσταθεί η αφήγηση του «μικρότερου κακού», ενώ στην πραγματικότητα, η σύνθεση των εξουσιαστικών αντιλήψεων αθροίζεται ως κοινή μέγγενη που ολοένα σφίγγει περισσότερο στο λαιμό των καταπιεσμένων.

Οι εκλογές που δεν αποκλείουμε να γίνουν το επόμενο διάστημα θα επιχειρήσουν να παίξουν τον ρόλο τους ως επιστέγασμα της πολιτικής της προληπτικής αντιεξέγερσης. Υπάρχει ένα κοινό στο ξύλο στις πλατείες, στο σπάσιμο των διαδηλώσεων, στις αντιναρχικές σκευωρίες, στο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις, στο νέο εξοπλισμό των

σωμάτων ασφαλείας... και δεν είναι άλλο παρά ο φόβος τους για το ξέσπασμα των κοινωνικών αντιδράσεων. Οι εργώδης προετοιμασίες τους γίνονται ακριβώς για να αποφύγουν ή να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά αυτό το οποίο τους συντάραξε το 2008 κι έπειτα ξανά το 2010-2012. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο λαμβάνει χώρα ο εξόφθαλμος πια έλεγχος του συνόλου των ΜΜΕ, τα οποία έχουν κομβικό ρόλο στη στρατηγική αποτροπής των κοινωνικών εντάσεων. Ωστόσο, το κράτος είναι εκείνος ο μηχανισμός που δεν εκτιμά απλά προς τα πού κινούνται τα πράγματα αλλά τα κατευθύνει, επιχειρώντας να προβλέψει και την αντίδραση, ώστε να την διαλύσει.

Κλείνοντας τη σύντομη τοποθέτηση θέλουμε να βάλουμε και δύο σημεία σε σχέση με την επόμενη μέρα μέσα στο κίνημα. Το νομοσχέδιο περιστολής και ελέγχου των διαδηλώσεων είναι ένα ύπουλο τέχνασμα που μπορεί να εξελιχθεί σε πολύ επικίνδυνο όπλο εναντίον συνολικά του κοινωνικού και ταξικού κινήματος. Ως στόχευση εμπερικλείει όλες τις δυνάμεις του ακηδεμόνευτου, αντιθεσμικού αγώνα, και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπιστεί, ωστόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι και σε αυτήν την επίθεση του κράτους εναντίον όποιων αντιστέκονται, οι πρώτοι που θα έρθουν αντιμέτωποι με τις συνέπειες θα είναι οι αναρχικοί, ως το πλέον ριζοσπαστικό και αντικαθεστωτικό τμήμα της επαναστατικού χώρου. Πρέπει να κρατήσουμε στο μυαλό ας ότι η επικείμενη ψήφιση του νομοσχεδίου δεν σημαίνει αυτόματα την πιστή εφαρμογή των όσων προβλέπει με κάθε αφορμή, αλλά ότι το κράτος εξοπλίζεται, προσθέτοντας άλλη μια ακραία κατασταλτική δυνατότητα την οποία μπορεί να χρησιμοποιήσει κατά το δοκούν, διαμορφώνοντας έτσι και επίσημα διαφορετικές πολιτικές κατασταλτικής διαχείρισης. Οφείλει το κίνημα να ανιχνεύσει τους όρους με τους οποίους θα κατορθώσει να συνδυάσει τη μαζική παρουσία και τη μέγιστη κοινωνική συσπείρωση με την πρόνοια της πιθανότητας το κράτος να επιλέξει να αναπτύξει γρήγορα την κατασταλτική πολιτική της προληπτικής αντιεξέγερσης, πριν αρχίσουν να εκφράζονται νέες κοινωνικές δυναμικές, ούτως ώστε να βρεθεί το κίνημα μπροστά σε μια κατάσταση έντονης όξυνσης της αντιπαράθεσης. Κρίνουμε ότι το κράτος πολεμά για δύο ενδεχόμενα ή την περιστολή της δράσης του αναρχικού κινήματος, με στόχο την συνολική εξάρθρωση του ή την αποτελεσματική του απομόνωση από τις υφιστάμενες ή τις νέες κοινωνικές προσβάσεις. Η δύναμή μας βρίσκεται στην παρουσία μας, στην εμπειρία που έχει συσσωρεύσει το οργανωμένο αναρχικό κίνημα, στην οξυδέρκεια της ανάλυσης των απειλών και της πολιτικής κατάστασης και της καθαρής επαναστατικής του θέσης απέναντι σε κράτος και αφεντικά.

Το επόμενο διάστημα θα πρέπει να αναβαθμίσουμε όλες τις εργασίες στην κατεύθυνση του ακόμη καλύτερου συντονισμού των πολιτικών πρωτοβουλιών, την ακόμη πιο αποτελεσματική οργάνωση του αγώνα. Το πέρασμα στην ενότητα στη βάση σημαίνει ότι πρέπει να καταβάλουμε όλες τις απαραίτητες προσπάθειες ώστε οι αποσπασματικοί συντονισμοί που επιτάσσονται από τις ανάγκες της επικαιρότητας κατόπιν κρατικών πρωτοβουλιών πρέπει να ανασχηματιστούν σε μόνιμες δομές συντονισμένων κινήσεων οι οποίες θα αποπειραθούν να συμπεριλαμβάνουν όχι μόνο τις οργανωμένες συλλογικότητες του αναρχικού και ευρύτερου επαναστατικού χώρου, αλλά πιο διευρυμένα στρώματα μέσα από την συνεπή παρουσία και δράση στα κοινωνικά μέτωπα, στην εργασία, στα σχολεία, στις σχολές, στο δρόμο. Ειδικότερα τον χειμώνα του 2020-2021, όπου θα αρχίσουν όχι απλά να φαίνονται οι συνέπειες της νέας οικονομικής ύφεσης αλλά εκτιμούμε πως η φτώχεια και

η εξαθλίωση θα εκτιναχθούν σε πρωτόγνωρα ύψη πρέπει να υποστηρίξουμε και την μικρότερη σπίθα αντίστασης που θα γεννήσει η απόγνωση και η οργή των πληβείων.

Η αστική τάξη γνωρίζει καλά ότι το βάθεμα της κρίσης του καπιταλισμού επιτάθηκε σε δυσθεώρητα ύψη εξαιτίας και της πανδημίας η οποία έχει παγκόσμιο χαρακτήρα. Γνωρίζει ότι οι εκατομμύρια εξαθλιωμένοι δεν θα μπορέσουν από κάποιο σημείο κι ύστερα να χορτάσουν με την προπαγάνδα των αφεντικών. Τότε θα πρέπει να αναλάβουν οι ράβδοι των πραιτόρων. Είναι το δικό μας στοίχημα να προετοιμάσουμε με υπομονή το κλίμα στην κοινωνική βάση, να δυναμώσουμε την επαναστατική οργάνωση μέσα από την πραγματική κίνηση στο κοινωνικό σώμα. Να μπούμε στην πρώτη γραμμή και πάλι, θέτοντας αναχώματα, στήνοντας οχυρώματα. Να μετατρέψουμε τις κοινωνικές αιχμές σε επαναστατικές προϋποθέσεις.

4 Ιούλη 2020